

Arrest

nr. 142 625 van 1 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 25 februari 2014, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2010 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 3 juni 2010 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna verkort de CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij te weigeren.

Tegen deze beslissing van de CGVS diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 10 november 2010 bij arrest nr. 51 042 de eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd.

Op 10 januari 2011 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 24 februari 2012 besliste de CGVS opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij te weigeren.

Tegen deze beslissing van de CGVS diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad, welk op 28 juni 2012 bij arrest nr. 83 884 door de Raad werd verworpen. Op 9 juli 2012 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 13 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de derde asielaanvraag van verzoekende partij.

Op 6 september 2013 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op 14 oktober 2013 nam de adjunct-commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 24 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 27 november 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, op 5 maart 2014 ter kennis gebracht, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De heer H.S.A., M. haalt geen buitengewone omstandigheid aan waarom hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij heeft vier keer een asielaanvraag ingediend, de eerste keer op 19.03.2010. Deze werd afgewezen op 17.11.2010. Een tweede asielaanvraag van 10.01.2011, werd afgewezen op 02.07.2012, zijn derde aanvraag van 09.07.20102 werd afgewezen op 13.07.2012 en zijn vierde aanvraag van 06.09.2013 werd afgewezen op 14.10.2013. We merken op dat geen enkele van deze procedures onredelijk lang heeft geduurd. Het argument dat de procedures samengeteld onredelijk lang duurde, wordt niet in zijn voordeel weerhouden. Door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, is betrokkene zelf verantwoordelijk voor deze lange duur.

Hij beroept zich op de artikel 3 van het EVRM. Hij toont echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn bij een terugkeer naar Soedan. Hij toont niet aan dat een terugkeer een onmenselijke behandeling met zich mee zou brengen, noch dat hij de aanvraag niet kan indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in het buitenland. Artikel 8 EVRM is hier niet van toepassing daar hij niet aantoonde dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, werkbereid is) kunnen niet als buitengewone

omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 25 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is thans de tweede bestreden beslissing, eveneens op 5 maart 2014 ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem eerder werd afgeleverd en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De raadvrouw van de verzoekende partij laat na ter terechtzitting, nadat de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen werd gesteld, de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en het inreisverbod aan te tonen. Zij stelt zich wat de samenhang tussen de bestreden beslissingen betreft naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals supra aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de tweede bestreden beslissing en vice versa. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden, toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissing houdende een inreisverbod anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de tweede bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod van 25 februari 2014.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ontvankelijk.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd.

4. Onderzoek van het beroep

Tegen de eerste beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“4.1.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de negatieve beslissingen genomen in het kader van de asielaanvragen van de verzoekende partij, de sterke integratie en de toepassing van internationale verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2. De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. X van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3. Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer X dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. X dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, vrienden- en kennissenkring...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partij is ontstaan in een relatief lange periode van legaal verblijf tijdens de opeenvolgende asielprocedures.

De verzoekende partij heeft bijgevolg voor wat betreft zijn integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partij heeft weliswaar zijn integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a) Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet

wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partij kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partij mocht verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten. Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het nondiscriminatiebeginsel

en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b) Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkeheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij bewijs leveren van zijn duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds maart 2010, aldus ruim vier jaar.

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in België, taallessen heeft gevolgd en een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Dit wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoeker is eveneens werkbereid, hetgeen blijkt uit de trajectbegeleiding via de VDAB die verzoeker volgde.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4. De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007 , nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten geen

buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag tot verblijf niet in kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt hierbij gesteld dat geen enkele van de vier asielprocedures onredelijk lang geduurd heeft, en dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de lange gecumuleerde duur van deze procedures door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wordt gesteld dat betrokkene niet aantoonbaar op welke manier een terugkeer naar Soedan om daar de aanvraag in te dienen een onmenselijke behandeling zou meebrengen en artikel 3 van het EVRM zou schenden. Verder wordt gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is nu niet wordt aangetoond dat nog andere gezinsleden van betrokkene in België verblijven. Tenslotte wordt met verwijzing naar arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 gesteld dat de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald om haar integratie aan te tonen (langdurig verblijf, Nederlandse taalkennis, werkbereidheid, het volgen van opleidingen, sociale banden) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien zij de gegrondheid van de aanvraag betreffen, en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt wat betreft de eerste bestreden beslissing geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft aan dat zij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij en levert inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aangevoerde buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld. Hiermee voert zij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij eveneens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de

gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partij wijst in het verzoekschrift enerzijds op haar langdurig verblijf in België (ononderbroken sinds maart 2010) en op haar integratie, ontstaan tijdens een relatief lange periode van legaal verblijf tijdens de opeenvolgende asielprocedures, en stelt dat zij hiermee wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. De verzoekende partij beroept zich in dat opzicht ook op de achterliggende filosofie van de instructies van 19 juli 2009, waarin duurzame lokale verankering als een belangrijk element werd beschouwd, en stelt dat een prangende humanitaire situatie in de zin van de regeringsinstructies buitengewone omstandigheden impliceert. De verzoekende partij stelt dat het kabinet van staatssecretaris De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de vernietigde instructies blijven gelden voor wie eraan voldoet, en dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door in casu van dit regularisatiebeleid af te wijken. Er anders over oordelen zou volgens de verzoekende partij duiden op willekeur en een schending uitmaken van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Met betrekking tot de aangevoerde elementen van integratie verwijst de verzoekende partij naar arrest nr. 92 227, waarvan zij meent dat het naar analogie kan worden toegepast, en stelt zij verder nog dat deze elementen slechts werden opgesomd in de bestreden beslissing en dat daarmee niet afdoende werd gemotiveerd waarom zij in concreto, in het voorliggende geval, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (ex tunc) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor een vreemdeling die de toepassing verzocht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk contra legem gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Uit het hierboven reeds vernoemde arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden, alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering, langdurig verblijf in het Rijk, een lange asielprocedure en elementen van integratie vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire

situatie dan weer wel, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, of ernstige ziekte, doch de verzoekende partij heeft geen dergelijke elementen aannemelijk gemaakt in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat de verzoekende partij lijkt te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met door de verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Waar de verzoekende partij hierin eveneens een schending ziet van het non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, stipt de Raad aan dat het non-discriminatiebeginsel en de geciteerde grondwetsartikelen vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. De verzoekende partij laat echter in het geheel na in concreto aan te tonen met welke personen zij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevindt, die wel in toepassing van de vernietigde instructie werden geregulariseerd. Hoe dan ook dient gesteld dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

Een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het non-discriminatiebeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen.

Met betrekking tot de elementen van integratie die in de aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald, stelt de bestreden beslissing dat deze niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden aangezien zij de gegrondheid van de aanvraag betreffen en bijgevolg niet in deze fase behandeld worden, en verwijst daarbij naar arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009.

De Raad acht deze motivering door de verwerende partij niet kennelijk onredelijk, daar de aangehaalde elementen van integratie zoals een langdurig ononderbroken verblijf, lokale verankering, de lange duur van de asielprocedures, de taalkennis, sociale banden, werkbereidheid en het volgen van opleidingen inderdaad elementen zijn die mogelijk de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn voornoemd arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar de bestreden beslissing ook verwijst, onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische*

diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;"

De Raad wijst er op dat het, gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, aan de verzoekende partij toekwam uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie, in weerwil van deze rechtspraak, in casu wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat zij heeft nagelaten. Door elementen van integratie niet te beschouwen als 'buitengewone omstandigheden' in de ontvankelijkheidsfase, interpreteert de verwerende partij dit begrip op redelijke wijze en binnen de grenzen die door de wetgever daaraan werden gesteld, zoals verduidelijkt in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009. Verder kan het arrest nr. X van de Raad waar de verzoekende partij naar verwijst en waarin wordt gesteld dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, niet zonder meer "naar analogie" worden toegepast, zoals de verzoekende partij voorhoudt. Het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst heeft betrekking op de gegrondheid van een aanvraag en doet geenszins uitspraak over het gegeven dat integratie en langdurig verblijf buitengewone omstandigheden uitmaken. De verwijzing naar het arrest nr. X van de Raad is dan ook niet dienstig.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat de situatie in Soedan ondertussen bijzonder onveilig is geworden, hetgeen ook zou blijken uit een recent advies van de FOD Buitenlandse Zaken. Bovendien stelt zij dat de verzoekende partij thans over een werkgarantie beschikt, die zou vervallen als zij naar het land van herkomst dient terug te keren om daar de verblijfsaanvraag in te dienen. Tenslotte wijst zij op documenten waaruit zou blijken dat tegen de verzoekende partij een rechtszaak loopt die hem verhindert naar Soedan terug te keren.

De Raad wijst erop dat hij als annulatierechter bij de wettigheidstoets van de in casu bestreden beslissing slechts kan beoordelen of het bestuur, op grond van de informatie die het ter beschikking had op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, in redelijkheid die beslissing kon nemen. In

dat opzicht stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de onveiligheid in Soedan, de werkgarantie en de rechtszaak die tegen haar loopt niet als buitengewone omstandigheden heeft vermeld in haar verblijfsaanvraag. De verwerende partij kan dan ook thans niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met deze elementen, nu de verzoekende partij zelf heeft nagelaten de verwerende partij hiervan tijdig op de hoogte te brengen, hetzij bij het indienen van de verblijfsaanvraag, hetzij door deze aanvraag te actualiseren. Verder wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij vrij staat, zoals de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft, een nieuwe asielaanvraag in te dienen op grond van de veranderde veiligheidssituatie in Soedan.

Gelet op de voorgaande bespreking kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van herkomst kon worden ingediend. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht gelezen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, laat zij na uiteen te zetten hoe dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden, of valt deze kritiek minstens samen met wat onder de beweerde schending van het redelijkheidsbeginsel werd aangevoerd. Dit onderdeel van het middel is dan ook zo niet onontvankelijk, ongegrond.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

Aangezien zoals hiervoor werd uiteengezet onder het kopje ontvankelijkheid, het beroep tegen het inreisverbod onontvankelijk is, wordt het tweede middel, dat uitsluitend tegen dit inreisverbod gericht is, niet onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU